

stemmelse med Folkethinget. Ja, i og for sig vilde det ikke være en saa stor Ulykke, om en saadan Regjering kom, efter at vi nu i længere Tid have haft en Regjering, som kun er i Overensstemmelse med det andet Thing. Det vilde dog altid være en Afveksling, om der kom en Regjering, som var i Overensstemmelse med dette Thing, men ikke med det andet; man kunde ikke sige, at Situationen blev værre derved. Nei, dette var ganske sikkert ikke Meningen, men Tanken var at ønske at faae en Regjering, som var mere i Overensstemmelse med dette Thing; det var deri, at Udsigten skulde ligge til, at man kunde komme ud af det Uføre, hvori man nu er, og komme til at tage fat paa de virkelige praktiske Lovgivningsarbejder. Hvorfor vilde man nu ikke gaa til dette Forsøg? Hvorfor vilde man, at Kampen skulde blive ved? Er Forsoning da ikke en smuk Ting? Vi overværede igaar en meget smuk lille Forsoningsscene, som blev tilveiebragt ved Formandens Medvirkning. Jeg syntes, at man blev blød om Hjertet ved at se derpaa; tænkt da paa, hvor ideal Stillingen vilde blive, hvis alle bleve forsonede og kaldt hinanden om Hælfen — figurligt talt, naturligvis! — Det kan jo være, at der virkelig er Medlemmer, som ere tilbøjelige til at forsøge ogsaa til en anden Tid at faae en Forsoning tilveiebragt; men naar det da maatte vise sig, at der til den Tid er større Banstikigheder hos Flertallet at overvinde, vil det kun være en Anvendelse af den gamle bekjendte Sætning, at de sibyllinske Bøger, som dog maa kjøbes, bestandig blive dyrere. For mit Vedkommende har jeg ikke udtalt mig om, hvor Skylden er for, at den nuværende Stilling er bleven som den er. Havde jeg udtalt mig derom, vilde jeg handle ganske i Overensstemmelse med min egen tidligere Holdning, hvis jeg ikke lagde en stor Del af Skylden over paa Flertallets Side. Jeg er kun gaaet ud fra den Kjendsgjerning, at en saadan Overensstemmelse er tilstede, og at det var godt at komme bort fra den, og da skal jeg altid være villig til at afslægge det Vidnesbyrd, at den Gang, jeg gjorde Forsøg paa at komme bort fra den og faae en bedre Tilstand tilveiebragt, mødte jeg hos den Side, der kaldes venstre Side, en redbon Befrielse og stor Villie til at vise Imødekommenhed ved at slaa af paa sine Fordringer og i Gjærningen gaa ind paa en Overenskomst; men det var fortrinnsvis paa den anden Side, at man ikke vilde opgive Kampen, ikke vilde nogen Forsoning, og Fremtiden vil sikkert ogsaa vise, at det Duffte, man har næret om, at Kampen skulde blive ved, i rigt Maal vil gaa i Opfyldelse. Hvad angaar den anden motiverede Dagsorden, som er fremkommen, da bellager jeg, at jeg ikke kan anbefale den; men man kan jo for saa vidt tage sig den til Andtagt, som den afgiver Vidnesbyrd om, at i det Mindretal, som vil stemme imod den første Dagsorden, vil der være adskillige Medlemmer, som vel ere misfornøjede med Haandskrivelsens Offentliggørelse,

men som ikke have villet være med til at udtale det paa den Maade, hvorpaa den første Dagsorden udtaler det. Jeg maa i Øvrigt tilstaa, at hvis det var saa, at Kongen under en eller anden Form havde offentliggjort sin skriftlige Udtalelse, da vilde jeg finde det faare naturligt, om Folkethinget, naar Saadant var blevet oplyst under Forhandlingerne, ved en Dagsorden, der havde en lignende Affattelse, trak sig tilbage fra en Kritik af den ansvarlige Konges Handlinger. Men saaledes er Forholdet jo ikke, som det saa klart er blevet oplyst. Det er Ministeriet, som har offentliggjort Haandskrivelsen, og det er en Selvsølge, at en Kritik af denne Offentliggørelse er fuldstændig berettiget, uden at det kan gjøre Noget i saa Henseende, om Kongens Navn og Stilling derved berøres.

**Bossen:** Jeg har kun en Bemærkning at henvende til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Hindenburg), da han udtrykelig henvendte sig til mig. Det ærede Medlem vilde argumentere ved at lade Kollerne byttes om og tænke sig, hvad jeg og mine Venner vilde have dømt om disse Forhold, dersom Situationen havde været den omvendte heri Landet. Saavidt jeg kender til Røverretten, tror jeg, at der opstilles en Maalestof, som benævnes med Udtrykket *cui bono*, hvorefter man bedømmer en Forbrydelse eller Forseelse efter, for hvem Sagen har været tilgode. Jeg tror imidlertid ikke, at denne Maalestof kan fra Retssomraadet føres over til og anlægges paa, hvad vi her forhandle om. Naar det ærede Medlem spurgte mig og mine Meningsfæller om, hvad vi under en saadan Situation vilde have gjort, kan jeg ikke give ham noget Svar derpaa, men jeg kan give ham det Naad, som jeg vilde have givet ham i den Situation, som han omtalte, naar Hans Majestæt Kongen henvendte sig til ham under Forhold som dem, vi nu ere i, at da vilde jeg have raadet ham til først og fremmest at fremsætte det Spørgsmaal, om Kongens Ministerium havde indgivet sin Demission; det vilde have været det eneste korrekte Svar fra hans Side. Det var denne lille Bemærkning, som jeg fandt mig foranlediget til at fremsætte. — Med Hensyn til den nye Dagsorden, som her er fremkommen, har det ikke kunnet undre mig, at den ikke har kunnet give Anledning til megen Omtale, og jeg opfattede i Grunden de fleste Læres Stilling overfor den saaledes, at det vilde være det Naturligste — om jeg maa bruge dette Udtryk — at tie den ihjel, og dette er saameget naturligere, som den selv tilraader Laushed. Det ærede Medlem, som indbragte og motiverede den, gjorde det netop ved at udtale sin Frygt for, at Lausheden skulde blive det, hvori Folkethingets Forhandlinger for Fremtiden skulde væles. Dette lyder jo fra hans Side noget forunderligt, men jeg skal kun konstatere det. Det Gnestte, som denne Dagsorden udtaler foruden at tilraade Laushed, er det, som allerede i bedre